

MLADÁ PRAVDA

ZÁŘÍ 2012
ČÍSLO 2
ROČNÍK 18

ČASOPIS KOMUNISTICKÉHO SVAZU MLÁDEŽE

Ne imperialistickým agresím!

NA MÍROVÉ POZOROVATELSKÉ MISI V SÝRII

Syrský lid musí být vlastním pánem svého štěstí, bohatství a budoucnosti. Pod žádnou záminkou neakceptujeme zahraniční politickou nebo vojenskou intervenci v Sýrii, která je v současnosti plánována USA, Izraelem a NATO.

Syrská arabská republika je zemí, o které se dnes hodně mluví. Většina médií ji představuje jako nepokojí, občanskou válkou a brutálními represemi rozvrácenou zemí, kterou může zachránit pouze zahraniční vojenská intervence ze strany USA, NATO a jejich regionálních spojenců. Jistě ne náhodou je tato mediální kampaň mnohými přirovnávána k těm, které předcházely agresím proti Jugoslávii, Afghánistánu, Iráku a nejnověji Libyi. I z těchto důvodů se rozhodly dvě významné mezinárodní organizace - Světová federace demokratické mládeže a Světová rada míru - zorganizovat v Sýrii Mezinárodní mírovou pozorovatelskou misi. Této mise jsem měl tu čest se zúčastnit jakožto delegovaný zástupce Komunistického svazu mládeže, společně s mnoha představiteli mírového, mládežnického a studentského hnutí, členů parlamentů a novinářů ze 30 zemí všech kontinentů.

Solidarita se syrským lidem

Ve společném prohlášení obě organizace, sdružující desítky milionů členů po celém světě, jasně deklarovaly svou pozici k syrským událostem: »Naše dvě mezinárodní organizace zdraví mír milující lid a mládež Sýrie a vyjadřují svou upřímnou solidari-

tu s opravdovými a mírovými společenskými protesty za spravedlivé požadavky na ekonomické, sociální, politické a demokratické změny v zemi. Syrský lid musí být vlastním pánem svého štěstí, bohatství a budoucnosti. Pod žádnou záminkou neakceptujeme zahraniční politickou nebo vojenskou intervenci v Sýrii, která je v současnosti plánována USA, Izraelem a NATO, ruku v ruce s Tureckem a některými monarchiemi Perského zálivu, údajně na ochranu civilního obyvatelstva a lidských práv.«

V syrské metropoli

Damašek bývá často označován jako nejstarší trvale osídlené město na světě. Historii lze vnímat především ve starém Damašku - rozsáhlé čtvrti ohraničené starověkými a středověkými hradbami, plné mešit, křesťanských kostelů, orientálních tržišť i malých obchůdků a řemeslnických dílen. Zbytek města je proti tomu moderní metropolí, která má v současnosti okolo dvou milionů obyvatel a je tak vskutku živým hlavním městem Sýrie. Na vlastní oči jsem v Damašku mohl porovnat mediální obraz a realitu. Ve městě jsem strávil několik dnů, jeho velkou část jsem samostatně prošel, přes některé čtvrti jsem alespoň projížděl. Za celou dobu jsem neviděl žádné pouliční boje ani protesty, natož masové. Dokonce jsem za celou dobu neslyšel ani střelbu. Jediné násilnosti, které jsem bohužel zaznamenal, byl ne přímo, bylo několik krvavých bombových teroristických

útoků, všeobecně připisovaných protiviládní opozici.

Politická jednání

Během naší syrské mise jsme měli možnost diskutovat aktuální situaci v zemi s řadou představitelů, reprezentujících různé syrské politické strany. Mezi nimi i s několika funkcionáři Socialistické strany arabské obrody, tedy syrské hlavní strany, známé také jako strana Baas. Od nich jsme získali základní informace o pohledu syrské vlády na současnou krizi v zemi. Zdůrazňovali roli USA, NATO, a Evropské unie na rozdmýchávání nestability v zemi, stejně jako vliv Turecka, Kataru a Saúdské Arábie. Upozorňovali na dominantní roli islamistických sil v násilném opozičním hnutí. V neposlední řadě pak hovořili o politických reformách v zemi, např. o zrušení několik desetiletí trvajícího mimořádného stavu, nových zákonech o informacích, politických stranách či nenásilných protestech, v referendu schválené nové ústavě země a v té době ještě teprve připravovaných parlamentních volbách. Vedle představitelů panarabské strany Baas jsme se setkali i se zástupci dalších politických stran představujících např. syrský nacionalismus, sociální demokracii nebo komunistické hnutí, i s vedením Všeobecné odborové federace. Jako dlouholetý podporovatel boje palestinského lidu za svobodu jejich vlasti musím ocenit jednání se zástupci půlmilionové palestinské emigrace, která našla v Sýrii své útočiště.

Poznámka redakční rady: V poslední době se vyskytly případy záměn časopisu MLADÁ PRAVDA s jinými tiskovinami—ty ji diskreditují podobným názvem i grafikou. S těmi však MLADÁ PRAVDA ani KSM nemají nic společného.

O palestinské otázce a vztahu ke krizi v Sýrii jsme mohli debatovat s vysokými představiteli tří politických stran - Palestinské lidové strany, Lidové fronty pro osvobození Palestiny a Demokratické fronty pro osvobození Palestiny.

S komunisty

Komunistické hnutí v Sýrii je dnes bohužel rozdělené do dvou stran. Obě dvě jsou však dlouhodobě členy stranou Baas vedené Národní pokrokové fronty, mají zastoupení v parlamentu a podílejí se i na vládě. Setkal jsem se s nejvyššími představiteli jak Syrské komunistické strany, tak i Syrské komunistické strany (sjednocené). K situaci v zemi komunističtí představitelé konstatovali, že »v současnosti, kdy selhaly všechny pokusy naplánované imperialistickými kruhy a arabskými reakcionáři na svržení národního režimu, přechází tyto opoziční síly k podvatným a teroristickým akcím.« Byli jsme seznámeni také s postojem komunistů k reformám k zemi, který, především ve vztahu ke změnám v sociální oblasti, není nekritický. V neposlední řadě nás syrští komunisté informovali o svých aktivitách v souvislosti s květnovými parlamentními volbami a účastí komunistů na nich.

Proti náboženskému násilí

Současná Sýrie je zemí mnoha náboženství. Naprostá většina obyvatel Sýrie jsou muslimové, z nichž drtivou většinu tvoří sunnitě. V rámci šiitské větve islámu jsou nejvýraznější skupinou alavité. Křesťané dnes tvoří asi deset procent obyvatel země. Naše delegace se setkala s nejvyššími náboženskými představiteli Sýrie - damašskými islámským muftím i patriarchou křesťanské ortodoxní církve. Oba ocenili vzájemně soužití,

respekt a toleranci mezi stoupenci různých náboženství. Z ohrožení tohoto stavu ale obvinili ozbrojené protivládní skupiny. Mezi nimi prý stále více dominují fanatičtí islamisté, jejichž cílem je udělat ze Sýrie reakční, čisté islámský stát, ve kterém by již nebylo místo pro jinověrce či umírněné muslimy.

Oběti syrské krize

Jako účastníci mírové mise jsme se podívali také do největší syrské vojenské nemocnice. Zde jsme měli možnost promluvit s vojáky syrské armády, kteří byli zraněni při bojích s ozbrojenými skupinami v oblasti Homsu a při syrsko-tureckých hranicích. Živě popisovali boje, jichž se zúčastnili, i okolnosti svých zranění. Nejedna z těchto vojáků potvrdil, že na straně ozbrojených skupin bojují nesyrští ozbrojenci, původem z Afghánistánu, Libye či Saúdské Arábie. Smutným zážitkem pak byla účast na vojenském pohřbu vojáků, kteří padli v boji s opozičními ozbrojenými skupinami. Nejen pro účastníky naší mise byl tento akt také výzvou k tomu udělat vše pro to, aby budoucnost Sýrie a celého Blízkého východu byla ve znamení spravedlivého míru.

S představiteli syrské mládeže

A když je řeč o budoucnosti, bylo jasné, že nemůžeme vynechat ani setkání s představiteli syrské mládeže. Během našeho pobytu v Sýrii jsme navštívili několik univerzit a mohli se tak setkat s řadou jejich studentů. Bylo neobvyčejně zajímavé diskutovat s mladými, které jsme potkali, o jejich pohledu na současnou krizi. Naprostá většina z nich deklarovala svou touhu po mírové Sýrii, která nebude obětí zahraničních politických a vojenských intervencí. Na oficiální úrovni jsme pak jednali s před-

staviteli přidružených organizací Světové federace demokratické mládeže v Sýrii - Národního svazu syrských studentů, Revolučního svazu mládeže, Demokratického svazu mládeže Sýrie a Syrského komunistického svazu mládeže - Mládeže Khaleda Bagdaše. Podařilo se nám však sejít se i s vedením Všeobecného svazu arabských studentů, významné regionální organizace mající sídlo právě v syrském Damašku.

Rozhovory v damašských ulicích

Neméně zajímavé - než debaty s představiteli syrského politického a společenského života - byly diskuse, které jsme společně s dalšími účastníky mírové mise vedli s náhodnými kolemjdoucími či prodavači v ulicích Damašku. Kromě osobních pohledů na syrskou krizi jsme se skrz tyto rozhovory mohli seznámit s řadou konkrétních informací o událostech posledních měsíců. Zaznamenali jsme převážně názory odsuzující násilný ozbrojený boj protivládních skupin i zasahování do syrských záležitostí ze strany USA, EU a jejich regionálních spojenců. Politické demokratické reformy uskutečňované v Sýrii v posledním období byly naopak oceňovány. Kritika pak zaznívala hlavně v souvislosti se složitou sociální situací v zemi!

Největší syrský přístav

Největším městem, které jsme kromě Damašku navštívili, byl hlavní syrský přístav Latakia. Město s bohatou historií, poprvé osídlené před čtyřmi tisíciletími, oplývá řadou římských, byzantských a pochopitelně arabských památek. V současnosti patří Latakia k největším a nejdůležitějším městům Sýrie. Kromě

jiného je vyhlášeno i krásnými plážemi a je tedy i významným turistickým centrem navštěvovaným především turisty z arabských zemí. Na vlastní oči jsme však viděli, že řada velkých hotelů a turistických středisek v současnosti zeje prázdnotou a embargo společně s protisyřskou mediální kampaní tak čím dál tím víc dopadá i na syřskou turistiku...

Přátelství s českým lidem

Mnohokrát jsem se v Sýrii

potkal s lidmi znajícími dobře naši vlast, protože u nás dříve studovali či pracovali. Na těchto často náhodných setkáních jsem opakovaně slyšel slova o hlubokém přátelství Syřanů s českým lidem. Nejednou byl také oceněn postoj českých komunistů k současné krizi v Sýrii. Společně s dalšími mírumilovnými lidmi světa totiž i Komunistická strana Čech a Moravy jasně říká »Ruce pryč od Sýrie!« a zdůrazňuje přitom, že právo rozhodnout o budoucnosti Sýrie má jen a pou-

ze syřský lid, nikoliv zahraniční intervenci a agresori. Jsem přesvědčen, že právě takováto perspektiva je plně v souladu i se zájmy a tužbami většiny obyvatel Sýrie.

Milan KRAJČA

(publikováno v českém levicovém deníku Haló noviny ve dnech 16. a 23. května 2012)

ČR NÁSTROJEM USA V SÝRII

Velvyslankyně České republiky v Sýrii Eva Filipi v rozhovoru pro Českou televizi 28. 8. 2012 podrobně hovořila o tom, kterak se ČR přiblížila před měsícem zavázala zastupovat v Damašku zájmy USA. Poté, co USA, jakožto mocnost vedoucí propagandistickou a teroristickou podvratnou válku s cílem svrhnout legální syřskou vládu, zavřela svůj zastupitelský úřad v Sýrii, převzal diplomatické zastupování USA v této zemi nejprve jeho dlouholetý zahraničněpolitický a vojenský satelit - Polsko. Po následném uzavření zastupitelského úřadu Polska převzala tuto zodpovědnost vláda České republiky. Česká republika tak nestojí stranou plánu USA a jeho spojenců a vazalů v čele s Izraelem a despotciemi Arabského poloostrova na mocenskou restrukturalizaci Blízkého a Středního východu. Je jeho vědomou součástí a za tuto imperialistickou politiku přebírá zodpovědnost. Skutečnost, že vysoký zástupce ČR a nyní i USA v Sýrii v osobě velvyslankyně ČR artikuluje vyhlášení vlády USA, potvrzují slova Evy Filipi, že v

Sýrii nevidí mírové řešení na základě dohody, jež absurdně označila za cíl Západu. Vláda ČR tímto způsobem zatahuje naši zemi do nedeklarované, ovšem naplno běžící horké agresivní války.

Pozoruhodné je současné přiznání velvyslankyně Filipové, že TV Al Arabija a TV Al Džazira provádějí proti Sýrii lživou informační činnost a že je proti Sýrii vedena intenzivní informační válka. Dalším pozoruhodným faktem, který zazněl z úst Evy Filipi, je upozornění, že tak zvaná "Svobodná syřská armáda" je konglomerátem nejrůznějších skupin, které se živí například únosy a vydíráním. Jako doklad toho uvedla únos předsedy česko-syřské podnikatelské rady bojůvkou tzv. "Svobodné syřské armády" a vyžadování výkupného za jeho propuštění. Zmínit je rovněž třeba upozornění velvyslankyně ČR na kritický postoj syřských křesťanů vůči podpoře euromijních států, kterou poskytují podvratné činnosti ozbrojených bojůvek financovaných státy NATO a, jak sama výslovně uvedla, Katar, Saudskou

Arábií a Tureckem, proti sekulární syřské vládě, která zajišťuje ochranu zhruba 12% křesťanské menšiny v zemi. Doslova prohlásila, že syřští křesťané jsou z postoje evropských zemí, myšleno zemí EU, zoufalí, protože se obávají, že kvůli politice, kterou vůči Sýrii realizují, budou muset v případě svržení legální syřské vlády odejít ze země pod tlakem islámských extrémistů, podporovaných ze strany států NATO. Řada křesťanů na Západě si toto nebezpečí uvědomuje a vůči protisyřské politice vlád svých zemí se staví zdrženlivě či kriticky.

Přímo příkladné bylo pak manipulativní vystupování redaktora Bohumila Klepetka, který jím potvrdil důvodnost široké kritiky adresované v minulých měsících tzv. veřejnoprávní televizi za její neobjektivní a tendenční postoj (nejen) v otázce války proti Sýrii.

Rozhovor s velvyslankyní ČR v Sýrii Evou Filipi lze sledovat na webu ČT24.

Redakční kolektiv
www.ksm.cz

SYRSKÁ ŠLAMASTYKA - TLAK NA ZAŽEHNUTÍ TURECKÉ OBČANSKÉ VÁLKY

Turecká vláda svojí doktrínou "nulové problémy se sousedy" přinesla reálnou šanci, že bude každému přítelem. Teď ze sebe udělala nepřítel vřech, sebe sama nevyjímaje, když přijala politiku, jaká ji zavedla na dráhu střetu s katastrofou. Lstí donucena spálit mosty, které ji spojovaly se Sýrií, vložila Ankara základy k destabilizaci Turecké republiky do rukou úplně stejných sil, jejichž škodlivé strategii momentálně slouží.

Samotné Turecko je svojí účastí na Spojenými státy vedeném obléhání Sýrie důležitým terčem pro destabilizaci, rozvrat a nakonec balkanizaci. Ankara spálila své mosty do Sýrie kvůli své selhávající neo-osmanské oblastní politice. Turecká vláda aktivně tlačila na změnu režimu, dělala v Sýrii špionáž pro NATO a Izrael, porušovala syrskou suverenitu, podporovala teroristické a bezprávné činy a poskytovala organizační podporu uvnitř Sýrie.

Jakékoli šance na nějakou formu tureckého vedení v oblasti pod neo-osmanstvím pohasly. Jižní hranice Turecka jsou přeměněny na zpravodajská a organizační centra pro CIA a Mossad v procesu, zakončeném zpravodajským "nervovým centrem" v tureckém městě Adana. Navzdory tureckým dementi jsou zprávy o Adaně nepopíratelné a turečtí důstojníci byli zatčeni při utajovaných vojenských operacích proti Syrské arabské republice. Turecká Labour Party (EMEP) dokonce požadovala, aby generální konzul USA v Adaně byl vypovězen kvůli řízení a vedení činnosti syrských teroristů. Dva turečtí poslanci, Mehmet Ali

Ediboglu a Mevlut Dudu, také dosvědčili, že zahraniční bojovníci pronajímají obydlí na turecké straně hranice se Sýrií a že turecké sanitky pomáhají pašovat zbraně do Sýrie povstalcům.

Oblastní izolace Turecka

Pokud se syrský stát zhroutí, nejvíce na tom bude trpět sousední Turecko. Turecký předseda vlády Recep Tayyip Erdogan a jeho vláda pošetile usměřňují Turecko ke katastrofě. Kromě historicky špatných vztahů Ankaru s Arménií Erdogan dokázal bez cizí pomoci ztratit sympatie Ruska a tří nejvýznamnějších sousedů Turecka. To poškodilo tureckou ekonomiku a přerušilo tok tureckého zboží. Došlo také k tvrdým zásahům proti aktivistům v souvislosti s tureckou politikou proti Damašku. Byla dotčena i svoboda tureckých sdělovacích prostředků; Erdogan přišel s legislativou k omezení jejich svobod. Předseda vlády Erdogan a turecký ministr zahraničí Ahmet Davutoglu napadali "novináře, kteří citovali prohlášení presidenta Assada v Cumhuriyet, a obvinili je ze zrady, protože zpochybňovali oficiální tureckou zprávu o sestřelení turecké stíhačky v [sic.] Sýrii [za špionáž]".

Na východním křídle Turecka vzniká napětí mezi ním a Irákem a Íránem. Bagdád přehodnocuje své diplomatické vazby s tureckou vládou, protože Ankara podněcuje kurdistánskou oblastní vládu v severním Iráku, aby konala nezávisle na irácké federální vládě. Erdoganova vláda takto činí částečně díky bagdádskému vytrvalému odmítnutí změny režimu v Sýrii a čas-

tečně díky iráckému posilování spojenectví s Íránem. Teherán na druhé straně zastavil bezvízový vstup tureckých občanů do Íránu a tureckou vládu varoval, že rozdmýchá plameny oblastního ohně v Sýrii, jež mohou spálit i Turecko.

Růst vnitřních rozdílů v Turecku

Navzdory všem vlasteneckým projevům, předneseným tureckou vládou k tomu, aby soustředila Turky proti Sýrii, je Turecko hodně rozděleným národem, pokud jde o Erdoganovo nepřátelství vůči Damašku. Značná část Velkého národního shromáždění Turecka neboli Türkiye Büyük Millet Meclisi i tureckých opozičních stran odsoudila Erdogana za klamání tureckého lidu a strhávání země do katastrofy. Také narůstá mezi tureckými občany zášť vůči Erdoganově spolupráci s USA, NATO, Izraelem a arabskými diktaturami - jako je Katar a Saúdská Arábie - proti Sýřanům i dalším. Většina tureckých občanů odmítá turecké vazby na Izrael, projekt raketového štítu i spolupráci s USA na Středním východě.

Republikánská lidová strana, druhá největší politická strana a hlavní opozice v zemi, vládu v Ankaře za Sýrii odsoudila. Její předák Kemal Kılıçdaroglu Erdogana za vměšování do vnitřních záležitostí Sýrie otevřeně odsoudil. Kılıçdaroglu se přidal k dalším tureckým politickým stranám v odsuzování Erdogana a jeho vládnoucí strany Spravedlnost a rozvoj. Devlet Bahçeli, předák strany Národní hnutí, tureckou

vládu varoval, aby zemi do války se Sýrií nezatahovala. "Některé západní země vyvinuly tlak na Turecko, aby vpadlo do Sýrie. Turecko by do téhle pasti spadnout nemělo", varoval Erdogana podle tureckého tisku Bahceli, který vede třetí největší tureckou politickou stranu. Strana míru a demokracie, v Turecku čtvrtá největší, také ujasnila, že je proti válce se Sýrií. Politik Selahattin Demirtas, jeden z předáků této strany, varoval, že jakýkoli vojenský zásah Ankaru v Sýrii by Turecko zatáhl do rozsáhlejší oblasti války. Hasan Basri Oz-bey, zástupce šéfa turecké Labour Party, oznámil, že jeho strana podá stížnost proti tureckému prezidentovi Abdullahu Gulovi s Türkiye Meclisi a s tureckým Nejvyšším soudem na obžalobu Gula, protože Labour Party "má jasný důkaz, že [Gul] nabádal k terorismu a válce se Sýrií a podepsal tajnou dohodu se spojenými státy, což samo o sobě je podkladem k soudnímu procesu". Mustafa Kamalak, předák strany Felicity, dokonce vedl tureckou delegaci k návštěvě Bashara Al-Assada, aby ukázali podporu Sýrii a nesouhlas s Erdoganovou politikou.

Mobilizace turecké armády na syrské hranici coby demonstrace síly je psychologická taktika k zastrašení syrského režimu. Jakékoli rozsáhlé vojenské operace proti Syřanům by byly pro Turecko velice nebezpečné a mohly by turecké ozbrojené síly roztržít. Některé složky turecké armády jsou ve sporu s tureckou vládou a samotná armáda je rozdělena tureckou zahraniční politikou. Erdogan nevěří ani polovině tureckých armádních velitelů, a čtyřicet z nich už uvěznil za to, že plánovali jeho svržení. Jak někdo může takovou sílu vyslat, aby napadla sousední Sýrii, nebo si dokonce myslet, že

by ji mohl kontrolovat během rozsáhlejší války?

Nebezpečí "zpětného rázu" ze Sýrie

Zatímco Turecko vyhlašuje, že kurdským milicím založit základny v severní Sýrii nedovolí, turecká vláda je teď vlastně zřizuje sama. Pro Turecko tak vzniká skutečně riziko odvetného úderu. Stejně jako Sýrie i Turecko je kaleidoskopem různých národů a náboženství. Turky drží pohromadě převaha turečtiny a sdílené občanství. Turecké menšiny představují přinejmenším třetinu země. Významná část tureckých menšin má vazby na Sýrii, Irák či Irán.

Kurdové a podobné iránské národy tvoří kolem pětadvaceti procent tureckého obyvatelstva, což znamená, že jeden ze čtyř tureckých občanů je kurdského nebo iránského původu. Další etnické menšiny zahrnují Araby, Armény, Asyřany, Ázerbájdžance, Bulhary a Řeky. Kvůli historické persekuci a omezování šíitských muslimů v Turecku v osmanských dobách nejsou k mání žádná přesná čísla o tureckých šíitských muslimech. Jako šíitské muslimy lze zařadit asi 20-30 % obyvatel Turecka, možná i víc. V Turecku je i malá křesťanská komunita, v níž má část historické či organizační vazby, stejně jako turečtí Alawité a etničtí Arabové. Turecko bude spolknuo také, ať tak či onak, pokud se rozsáhlejší sektářský konflikt rozšíří ze Sýrie a budou-li Syřané násilně rozděleni podél falešných, sektářských hranic.

Sebedestruktivní povaha turecké angažovanosti v Sýrii

Všechny výše diskutované faktory jsou receptem ke katastrofě. Občanská válka v Turecku je ve stále více polarizovaném tureckém státě reálnou

možností. Kdyby Sýrie vzplanula, vzplane nakonec i Turecko. Právě proto celé spektrum tureckých předáků varovalo svoji zemi i lid, že následky požáru, pod nějž v Sýrii přikládají Erdogan, Davutoglu a Gul, bude mít katastrofální následky pro Turecko i pro všechny země, sousedící se Sýrií.

Erdoganova vláda dokázala rozkmitat Turecko s nejdůležitějšími sousedy, poškodit tureckou ekonomiku a destabilizovat hranice své země. Což je ovšem ve srovnání se škodami, jež mohou Turecko postihnout, pouhá špička ledovce. Turci vcházejí do pasti, v níž jsou určeni k sebevražedné operaci proti Sýrii. Spojenými státy vedené obléhání Sýrie má v úmyslu vyvolat chaos po celém Středním východě a zažehnout četné oblastní konflikty. Násilí a konflikt mají po Sýrii spolknuo i Libanon a Irák. Uvnitř této šarvátky je Turecko určeno k oslabení a rozdělení - přesně tak, jak si USA, NATO a Izrael představovaly ve svém projektu "nového Středního východu".

Mahdi Darius Nazemroaya, 15. srpna 2012

Mahdi Darius Nazemroaya

Oceněný spisovatel, sociolog a geopolitický analytik, autor knihy *The Globalization of NATO* (Clarity Press) a připravované knihy *Válka s Libyí a rekolonizace Afriky* (The War on Libya and the Re-Colonization of Africa). Je odborným spolupracovníkem Centra pro výzkum globalizace (CRG), dopisovatelem Strategické kulturní nadace (SCF) v Moskvě a členem Vědecké rady pro geopolitiku v Itálii.

Zdroj: www.voltairenet.org
Překlad: Vladimír Sedláček

KSM NA LETNÍM TÁBOŘE KOMUNISTICKÉ MLÁDEŽE POLSKA

Již druhým srpnovým týdnem probíhá setkání Komunistické mládeže Polska (KMP) ve slezském městě Valbřichu. Polští svazáci tak navázali na mezinárodní setkání pořádaná naším českým Komunistickým svazem mládeže (KSM), naposledy v dubnu 2011 v Úpici. Polské setkání je organizováno jako průběžná akce s příjezdy a odjezdy účastníků dle jejich možností. KMP tím vyřešila problémy s časovým ujednocením účastníků.

Z vnitropolitických záležitostí řešili mladí polští komunisté hlavně vztahy s Komunistickou stranou Polska a otázku změny statutu své vlastní mládežnické organizace. Podobně jako KSM má i KMP řadu zkušeností s pokusy investigativních novinářů, policie a politických provokátorů infiltrovat do komsomolu. I toto bylo předmětem rozsáhlých diskusí a bylo s politováním konstatováno, že na rozdíl od KSM či KMP jsou stranické organizace v obou našich zemích k

těmto záležitostem málo obezřetné, pokud tomu vůbec nějakou pozornost věnují. Byly diskutovány možnosti vzájemné spolupráce mezi KMP a KSM a to i navzdory tomu, že politické podmínky či spíše sociopolitický kontext v obou zemích se výrazně liší.

Letní tábor KMP však přijal nejen hosty z KSM, ale i z dalších organizací. Již na samotném začátku se akce účastnil zástupce Komunistické strany Polska (KPP), se kterým byla probírána problematika spolupráce obou komunistických organizací. KMP a KPP se neliší jen věkovým spektrem svých členů, ale i některými politickými náhledy na současnou situaci v zemi. Ze zahraničních organizací byly kromě českého KSM přijati i zástupci německé FDJ či Ruského RKSMb, což jsou tradiční partnerské organizace KMP.

Na rozdíl od sjezdových akcí byl tábor ve Valbřichu organizován spíše rekreačně. Účastníci se tak mohli seznámit s Valbři-

chem, jeho historií i okolím. Turistika po Valbřiských horách nám dala poznat naše fyzické rezervy a nutno podotknout, že nás polští svazáci moc nešetřili (asi odvěta za naše předloňské testování polských komsomolců v Malé Fatře). Poznání Valbřicha v jeho současném stavu i historických souvislostech bylo poučné a na rozdíl od teoretických diskusí umožnila taková letní akce pochopit více Polsko i historické příčiny současného stavu. Akce polských mládežníků je svým způsobem ojedinělá a tím, že nabídla zahraničním účastníkům nahlédnout do života obyčejných Poláků i jejich historie, dává partnerským organizacím podstatně více možností pochopit podmínky spolupráce s polskými komunistickými organizacemi.

Děkujeme polským komsomolcům za zorganizování takového setkání, kterým ještě povýšili původní myšlenku neformálních setkání, která již tři roky organizuje i naše KSM.

KOMUNISTÉ ŘECKA BUDOU I NADÁLE USILOVNĚ A DŮSLEDNĚ BOJOVAT ZA SVRŽENÍ KAPITALISTICKÉHO BARBARSTVÍ

Článek Georgiose Marinose, člena politbyra ÚV Komunistické strany Řecka (KKE)

Komunistická strana Řecka (KKE) srdečně děkuje komunistickým stranám, komunistům a komunistkám a také nespočetným bojovníkům z celého světa, kteří vyjádřili svoji upřímnou solidaritu a podporu naší straně. Ocenili ostrý boj strany v průbě-

hu dlouhého období - do i v období kapitalistické krize.

Naše strana bude i nadále zasluhovat jejich důvěru. Zesílí boj za dosažení zájmů dělnické třídy, lidových vrstev, za svržení kapitalistického barbarství, za socialismus. To diktuje náš cíl: likvidace vykořisťování člověka člověkem - stěžejní princip existence komunistických stran.

Události v Řecku a v současnosti poslední volby, vyvolaly početné diskuse o KKE, o "levici", o roli "levicových vlád" a o pozici komunistů.

Některé síly, používající dosud název "Komunistická strana", nehledíc na to, že se nacházejí na cestě přechodu v sociální demokracii a také řada

sil nazývajících se "levíci", otevřeně nebo skrytě vystoupily proti KKE. Rozšiřovali pomluvy o činnosti strany, zamlčovaly nebo zkreslovaly její stanoviska, neodůvodněně obviňovaly KKE ze sektářství, opakující argumenty protivníka, přijímajíc a rozšiřujíc i stanoviska SYRIZY - strany, která je fanatickým přívržencem EU a nositelem utopických představ o "kapitalismu s lidskou tváří". Do SYRIZY jsou začleněny pravicové oportunistické síly, spodina třídního boje, levičácké (trockistické a dříve maoistické) marginální skupiny a podstatná část kádrů, která odešla od sociálně-demokratické strany PASOK.

Proti KKE otevřel frontu aparát "Strany evropské levice" a další struktury, podporující karikaturní koncepci o "socialismu 21. století". Tím se sami vystavují do nepěkného světla, protože jejich pozice vyvrací činnost KKE a vklad strany do revolučního boje. Jejich stanovisko tím přináší újmu dělnické třídě, lidovým vrstvám a mládeži, protože vystupují z pozice protivníků komunistů proti těm, kteří důsledně bojují proti buržoazii, imperialismu a aktivně čelí úsilí kapitálu o podřízení pracujících.

Vyzýváme komunisty a komunistky, pracující muže a ženy, kteří sledují události v Řecku a projevují zájem o vývoj třídního boje, aby se lépe seznámili se strategií a taktikou KKE, s její historií a bojem; posoudili stanoviska KKE na základě konkrétních ideově-politických kritérií a ne podle povídaček a nepodložených pomluv. Potom uvidí, že napadání strategie KKE uskutečňují buržoazní síly a síly, které se zřekly marxisticko-leninských principů, nutnosti socialismu, podstaty třídního boje, který nachází smysl, pokud je zamě-

řen na dělnickou, lidovou moc. Vrhají se s kritikou na politiku spojenectví KKE a rozšiřují směšná tvrzení o sektářství a izolacionismu strany.

V zápětí se vyjasní, že tyto síly jsou přívrženci buržoazní správy. Schovávají to za vyjádřeními o hledání "levicového řešení" a rozšiřují iluze o možnosti "humanizace kapitalismu" což se obzvláště negativně projevuje v boji pracujících.

Nejhorší je však to, že síly "pokradmu" napadající KKE a mnohdy dokonce ubezpečující KKE o svém "přátelství", se snaží využít pro lid negativních výsledků voleb a použít je k prokázání svých nebezpečných tvrzení.

O UDÁLOSTECH V ŘECKU

V Řecku trvá hluboká kapitalistická krize nadměrné akumulace kapitálu už čtvrtý rok. Ta, v souvislosti s krizí v dalších zemích-členech EU, vyvolává hrožebnatý útok monopolů a jejich politických představitelů. To se projevuje prostřednictvím celistvé protilidové strategie, jejíž součástí jsou memoranda, podepsaná řeckými představiteli, EU, Evropskou centrální bankou, Mezinárodním měnovým fondem.

Zhoršení postavení dělnické třídy a lidových vrstev následkem nástupu kapitálu a vývoj třídního boje při určujícím vkladu KKE a třídního hnutí, přivedly sociálně-demokratickou stranu PASOK, která v průběhu mnoha let prováděla protilidovou politiku, k velké porážce. Přivedlo k porážce liberální stranu ND a dvoustranného systému, které ztratily možnost ovládat lidové síly tak, jak tomu bylo v předcházejících letech.

Na tomto základě se při podpoře buržoazie, EU a dalších imperialistických struktur plánuje

změna na politické scéně pro více rezultativní řízení kapitalistické krize ve prospěch kapitálu, pro zabránění třídního boje a pro nanesení úderu na KKE a třídní hnutí.

Základním momentem změny na politické scéně se jeví vytvoření dvou pólů: "pravocentristického" okolo ND a "levocentristického" okolo SYRIZY, s účastí velké části kádrové sestavy PASOKu, který nese odpovědnost za zločinné provádění protilidové politiky v předcházejících letech.

Řecko a parlamentní volby se staly polem meziimperialistické konkurence USA, EU, Francie a Německa. To se odrazilo v pozicích řeckých politických sil. V první řadě v pozicích ND, PASOK a SYRIZY, která koketuje s Francií a USA.

Mnohostranná a hluboká integrace Řecka v Evropském společenství, hluboká vleklá krize ve spojení s recesí v eurozóně přinutily EU, MMF a USA, aby se začaly vměšovat s cílem zabránit radikalizaci hnutí v Řecku a jeho mezinárodnímu vlivu.

Neustálá prohlášení představitelů imperialistických organizací a zahraniční publikace, mezi nimiž byla i výzva novin Financial Times volit ND, zesílily polarizaci a zastrasování, při pokusu přinutit řecký lid podřídit se dvěma pólům podporujícím buržoazní zřízení.

HODNOCENÍ VÝSLEDKŮ VOLB

Pro volby 6. května vynaložila KKE velké úsilí a získala 8,5% (536 000 hlasů), zvoleno bylo 26 poslanců. Strana se na tom nezastavila. Otevřeně informovala o plánu jak jí oslabit. Strana předpokládala, a podle svých možností bojovala proti ní orga-

nizovanému útoku. Nebyla zlomena. Ztráty strany ve volbách činily 4% hlasů. Zmenšil se počet hlasů i množství poslanců. KKE získala 4,5% (277 000 hlasů) a zvoleno bylo 12 poslanců.

Co se stalo v době mezi dvěma volbami? Jaká dilemata nastoloval buržoazní systém, aby si podřídil lidové síly? ÚV KKE vydal předběžné hodnocení voleb. To se nyní projednává ve stranických organizacích a na poradách se stranickými příznivci, aby byla soustředěna kolektivní zkušenost, která bude použita k vypracování souhrnného hodnocení. Pro pochopení politické situace před druhými volbami je třeba znát, že v souladu s volebním zákonem, strana, která získá nejvyšší počet hlasů, obdrží dodatečně 50 mandátů (z 300 mandátů řeckého parlamentu), aby měla možnost snadněji sestavit vládu. V prvních volbách, když KKE získala 8,5% byl rozdíl mezi výsledkem vůdčí ND a za ní následující SYRYZOU 2,1%. Honba za prvenstvím zesílila polarizaci.

ÚV KKE dospěl k závěru, že: *Komunistická strana Řecka utrpěla velké ztráty i přes její vliv, pozice a činnost. Tyto ztráty byly výsledkem iluzí, úsudků o nutnosti vybrat "nejmenší zlo", představ o tom, že existuje bezbolestná a lehká cesta, o tom, že je možné sestavit vládu, která bude schopna krizi řídit a zastavit zbídačování lidu v podmínkách nadvlády monopolů, v rámci EU.* Současně zapůsobilo zastrášení a obava před vyhnáním Řecka z eurozóny.

Výsledek voleb byl zformován v podmínkách systematického a podlého útoku ideově-politických mechanismů systému při aktivním využití internetu. V

podmínkách zhoršování postavení lidu bylo základním cílem systémem oslabení strany, které způsobí zabránění růstu dělnického hnutí.

Závěr: výsledky voleb ukazují, že převládá tendence k zabránění růstu třídního radikalismu, který se rozvinul v době krize. To proběhlo pod vlivem růstu maloburžoazního radikalismu a pod vedením buržoazní ideologie a propagandy. Je patrné, že radikalismus nebyl prohlouben a utvrzen v průběhu boje, protože boj se nestal v dostatečně míře masovým, organizovaným a politicky orientovaným. Neodpovídal probíhajícím potřebám. V souhrnu, pozitivní tendence, která se objevila, byla úzce zaměřená pouze proti memorandu. V podmínkách rozšíření bídy a masové nezaměstnanosti se snížily potřeby.

ROLE SYRIZY

Síly, které podporují SYRIZU (skrytě nebo otevřeně) se pomlouvají KKE, musí objasnit členům a kádrům svých stran, dělnické třídě a lidovým vrstvám následující otázky:

Proč skrývají, že ND, PASOK, SYRIZA a všechny strany kromě KKE, podporují EU - mezinárodní imperialistický svaz, který provádí protilidovou politiku a je vytvořen pro rozvoj zájmů monopolů a transnárodních korporací?

Proč skrývají, že část buržoazní třídy, vlivně ekonomické kruhy, v jejichž rukou se nacházejí noviny, rozhlas a televize, jakož i státní televize, rozhodujícím způsobem podpořily SYRIZU. Proč skrývají, že předseda průmyslníků Řecka předložil vytvoření vlády národní jednoty s účastí této strany?

Proč skrývají, že v době voleb a jmenovitě po volbách 6. května, SYRIZA dokonce odmít-

la verbální hesla, která trvala na zrušení memoranda a kreditní smlouvy, jakož i zestátnění podniků a úplně přizpůsobila svůj program potřebám buržoazní správy?

Proč skrývají, že velká část kádrů PASOKu, která nejvíce ztratila autoritu v periferních a městských strukturách, začala jako první v odborech a státním aparátu manipulovat lidovými silami, voliči PASOKu a činili na ně nátlak, aby hlasovali pro SYRIZU?

Proč skrývají, že tato strana vyzvala k "jednotě levice" a současně vystupovala z anti-komunistických pozic? Na ústředním předvolebním mítinku SYRIZY, v přítomnosti jejího předsedy, si slovinský "filozof" Slavoj Žižek dovolil vulgární antikomunistický výrok: "KKE - je stranou takových lidí, kteří ještě žijí, protože zapoměli zemřít". Jeho replika vyvolala potlesk publika.

Proč skrývají, že SYRIZA používala špinavé prostředky proti KKE, aby mohla ukrást hlasy lidu, získat ve volbách první místo a možnost samostatně sestavit vládu?

Jde o špinavé metody boje, mezi které patří zásobování buržoazních novinářů lživými "informacemi" pro rozšiřování černé propagandy o tom, že v ÚV a politbyru KKE existují různé přístupy k SYRIZY i k otázce o účasti ve vládě, která je povolána řídit systém. Podmínky, ve kterých KKE bojovala v těchto volbách, poskytují cennou zkušenost pro každou komunistickou stranu. Proto se domníváme, že je potřebné informovat o provokacích, které se vyskytly, mezi nimi i o provokaci přes Twitter. V Twitteru se objevila

lživá zpráva KKE, ve které je vyzván lid, aby volil SYRIZU.

Proč skrývají, že se několik dnů před volbami setkal předseda SYRIZY s diplomatickými pracovníky zemí G20 v Athénách, aby, jak se vyjádřil, "nastolil důvěru". S kým? S klubem nejsilnějších kapitalistů a imperialistů ve světě?

Ale to ještě není všechno. Jako kvalitní příklad reálného politického řízení krize pro blaho lidu, uváděl štáb SYRIZY řeckému lidu, politiku Obamy a USA. Dále lživě tvrdil, že zvolení Holanda přinese "nové vánky" a povede ke změnám pro blaho národů Evropy, a to ve chvíli, kdy sociálně-demokratická vláda Francie vyzvala řecký lid, aby se řídil svými závazky vůči EU. Nehledíc na meziimperialistickou konkurenci, se společně s německou vládou účastnila přípravy nových protilidových opatření v rámci EU.

Tato fakta nelze přehlížet. KKE si nepotrpí na konspirativní teorie. Pravdu neskryješ. Má to velký význam proto, aby si každý pracující, který se zajímá o situaci v Řecku a o roli politických sil, mohl vytvořit své vlastní mínění.

Dlouhou dobu byla rozšiřována lživá představa o roli SYRIZY v dělnickém a lidovém hnutí. Představovali jí jako významnou opoziční sílu v době, kdy nepřinášela nic (nebo skoro nic) do vývoje boje v závodech a podnicích, do organizace stávkového boje a dalších masových akcí.

Ve skutečnosti je tato strana - vrtichvost Všeobecné konfederace pracujících Řecka a Konfederace státních zaměstnanců, které jsou nástroji kapitálu a hlasatelé "třídní spolupráce" a zájmů zaměstnavatelů a vlády v odborech.

SYRIZA avanturisticky přistoupila k hnutí pobouřených

mas, které bylo konjunkturálním, málo početným semeništem reakčních předstev. Její přístup byl diktován plánem stát se uchazečem na vytvoření buržoazní vlády. Nese velkou odpovědnost za to, že se v hnutí pobouřených mas účastnila společně s fašistickou zrůdou - stranou "Zlatý úsvit", která (společně s dalšími nacionalistickými silami) vystoupila proti memorandu, při použití vulgárních reakčních hesel, aby mohla manipulovat rozhořčenými pracujícími.

BOJ KKE

Vedoucí úlohu v napadání KKE po volbách, nehrají pouze známé trockistické skupiny, ale i síly SEL (Strana evropské levice), například Levý blok Portugalska a Strana komunistické obrody Itálie. Předsedové těchto stran se opět neudrželi a vyjádřili své antipatie, živě evropským oportunistem ke KKE.

Podobně se chovají síly, které obviňují KKE z volby ND jako vládní strany. Tyto síly však skrývají, že v podstatě pouze KKE čelila ND a PASOKu, protože na rozdíl od SYRIZY nemá závazky k EU, NATO, velkokapitálu a jeho moci. KKE nekultivuje parlamentní iluze a říká pravdu lidu o silách podporujících buržoazní správu. Naše strana dlouhé roky bojuje proti vyděračským dilematům: "pro pravici nebo pro levice", "pro pravice centristy nebo levice centristy". Bojuje proti stanoviskům o nutnosti volby nejmenšího zla, které změnily komunistické strany Evropy ve vrtichvosty sociální demokracie.

Pokus pomluvit KKE bude odhalen a jeho iniciátoři - síly, bojující proti naší straně, se

představí ve špatném světle. Jejich banální obvinění ze sektářství a izolacionismu jsou popřena vedoucí úlohou KKE, KNE (Komunistická mládež Řecka) a PAME, třídních odborů, bojového sjednocení lidových vrstev a mládeže. Vyvracejí je desítky společných a odborových stávek, další stávky v různých podnicích, stovky akcí, v nichž se pracující sjednotili v boji za své práva a střetávali se s mocí kapitálu a kapitalistickým barbarstvím.

Pro lid negativní výsledky voleb, nemohou popřít tyto významné úspěchy.

Tato drahocenná zkušenost je základem růstu třídního boje do vítězného konce.

KKE vystupovala a bude i nadále vystupovat proti spolupráci vládnoucích kruhů. Trvá na vytvoření společenského svazu dělnické třídy s lidovými vrstvami města a vesnice, s účastí mládeže a žen. Odmítá spolupráci při formování "levicové vlády", která bude řídit kapitalismus a trvá na vytvoření společensko-politického svazu pro boj za řešení lidových problémů, pro střety s monopoly a imperialismem. Boj tohoto svazu bude zaměřen na svržení kapitalistického barbarství a na vybojování dělnické, lidové moci.

Nebezpečí představuje strategie, která slibuje pracujícím a nezaměstnaným lepší zítřky v případě volby "levicové, progresivní" vlády, při zachování moci kapitálu a kapitalistického vlastnictví výrobních prostředků. Tato strategie je vyzkoušena, utrpěla fiasko a přivedla řadu komunistických stran k podrobení a dokonce k zániku.

Tato strategie tají základní otázku. Skrývá to, že moc a bohatství, vytvořené dělnickou třídou se nachází v rukách jejich

vykořisťovateli. Pokud panuje kapitalistická anarchie a motivem je zisk, není možné řešit otázku nezaměstnanosti, která neutržitelně roste.

Současné lidské potřeby nemohou být uspokojeny, jelikož se kapitalismus nachází v posledním, imperialistickém stadiu. Je "do morku kostí" reakční. Těžkosti spojené s kapitalistickou reprodukcí a konkurenční boj monopolů o nadvládu, usilovně směřují ke snižování ceny pracovní síly a zvyšují stupeň vykořisťování. Dokonce malá vítězství vyžadují tvrdá střetnutí se silami kapitálu. To dokazuje heroický sedmiměsíční stávkový boj slévačů oceli z Aspropirgoso (viz zde) , kterou důsledně podporují KKE, PAME a také tisíce pracujících z Řecka a zahraničí, projevujíc svou třídní solidaritu.

Je veden každodenní boj za pracovní zařazení, na obranu nezaměstnaných, za mzdy a důchody, za bezplatné zdravotnictví, sociální zabezpečení a vzdělání. Každodenní boj proti imperialistickým válkám, za odchod z imperialistických spolenectví, za lidovou vládu a demokratická práva je bezprostředně a nerozlučně spojen s bojem za svržení kapitalismu.

Principiální stanovisko KKE dokládá, že revoluční strana není líceměrná, že neodmítá svou strategii, boj za dělnickou, lidovou moc, za socialismus, aby tím získala hlasy v parlamentních volbách a podpořila síly, které chtějí řídit systém a sloužit mu.

KKE řekla lidu pravdu. Vyzvala ho k podpoře a posílení strany, k vnesení rozhodujícího vkladu pro odvrácení protilidových opatření, do reorganizace a upevnění dělnického, lidového hnutí, do vývoje boje, který vznáší požadavky a otevírá cestu k radikálním přeměnám.

KKE kráčela proti proudu. Dějala to už dříve, kvůli důležitým politickým otázkám, mezi jinými, pro odhalení podstaty kontrarevoluce a svržení socialismu, k usvědčení imperialistické podstaty EU a boji proti ní. Strana vystupovala proti Maastrichtské smlouvě, odsuzovala imperialistické intervence a odhalovala důvody, kterými byly hájeny atd.

Ve volbách vystupovala KKE navzdory strachu, fatalismu a různorodým hrozbám (vyhnání země z eurozóny a neexistence řízení) a iluzím, které systematicky kultivovala SYRIZA. Strana odhalila lidu, podstatu kapitalistické krize a předpoklady výhody (viz zde) , kterou ve prospěch pracujících a předpoklady účasti KKE ve vládě. Jsou spojené s odchodem z EU a NATO, s jednostranným odpisem dluhu a se zespolečenštěním výrobních prostředků. KKE postavila proti buržoazní správě, dělnickou, lidovou moc. Bojovala, i když si uvědomovala hrozbu, že na to doplatí ve volbách.

Dokonce malý ústupek strany před nátlakem podílet se na vládě, povoláné řídit krizi by vedl k odzbrojení, k ústupu a porážce dělnického hnutí. Vedlo by to k přerušení práce na vytvoření mocného společenskopolitického svazu, bojujícího proti politice monopolů a imperialistických uskupení, takových jako je EU a NATO. Stalo by se přehradou pro sjednocení lidu v boji za řešení každodenních problémů, které se neustále vyostřují, za perspektivu dělnické, lidové moci. V takovém případě by KKE přestala být důslednou ve slovech i činech. Od strany byly vyžadovány škodlivé, jasně chybné ústupky od jejího programu a přímých úkolů v boji.

Velký význam má fakt, že v podmínkách kdy v Evropě řada

dalších komunistických stran zůstává pouze v rámci parlamentu, nebo se rozpouští v sociálně-demokratických a oportunistických, levicových strukturách, KKE vydržela i když se snížil její volební výsledek bez ohledu na svůj široký politický vliv. Ve strategii KKE se hovoří o existenci dvou cest vývoje a o nutnosti vytvoření společenskopolitického svazu pro boj za dělnickou, lidovou moc a také o nutnosti rozšíření a prohloubení spolenectví s dělnickou třídou a chudými lidovými vrstvami. Tato strategie bude i nadále řídicí činností strany ve vztahu k národu, aby vydržel a nezlomil se v předvečer nových peripetií, které ho očekávají.

Každodenní události potvrzují strategii KKE. Strategie strany je založena na komunistických principech, ona určuje cíl, podmínky a způsob řešení základního rozporu mezi prací a kapitálem na základě třídního boje. Bojuje za vyřešení ústředního problému - problému moci, za likvidaci vykořisťovatelských výrobních vztahů. Kapitalismus přežívá své otřesy následkem svých nepřekonatelných rozporů a stává se neustále reakčnějším a nebezpečnějším. Žádným způsobem nemůže v řízení systému dosáhnout řešení, které by vedlo k prospěchu lidu. Vyzbrojena takovouto strategií a linií boje, KKE všechny ty roky neúnavně bojuje za reorganizaci komunistického hnutí na revolučním základě. Podporuje a povzbuzuje boj komunistů, anti-imperialistický boj na celém světě. Posiluje internacionální solidaritu a současně na sebe bere zodpovědnost za rozvoj třídního boje na národní úrovni.

Naše strana se velice přísně a sebekriticky staví ke své činnosti. Podtrhuje, že je nedosta-

tečně mít pouze správnou strategii a bojové kvality. Studuje své nedostatky, aby její odpovědná práce měla lepší výsledky, aby zvyšovala svou ideově-politickou úroveň, aby výstavba strany rychleji pronikala do závodů, pracovních míst všeobecně a také lidových okresů. Aby zesilovalo třídní hnutí, aby se odbory a další masové struktury staly ještě masovějšími, aby přitáhla nové síly k boji.

KKE pokračuje v boji, uvědomuje si rostoucí odpovědnost a projevuje rozhodnost v boji za řešení problémů lidí. Svě úsilí zaměří na boj proti antilidové daňové politice, za kolektivní smlouvy, mzdy a důchody, na ochranu nezaměstnaných, na boj za bezplatné zdravotnictví, sociální zabezpečení a vzdělání. Strana připravuje své síly v souvislosti s hrozbou imperialistické války proti Sýrii a Íránu.

Strana vytváří frontu proti antilidové politice ND, PASOKU

a Dináru (Demokratické levice, která se odklonila od SYRIZY a byla zahrnuta do plánu na manipulaci lidu "levicí").

Již dávno jsme informovali mnohé komunistické strany o tom, že se útoky na KKE zesilují. Mnozí soudruzi velmi dobře ví, že buržoazie, státní i mimostátní struktury vyzkoušely potlačovací prostředky i provokace proti KKE a PAME. I nyní je potřeba zvýšené opatrnosti pro odrazení rostoucích útoků na KKE.

Pokračujeme v boji. Snažíme se být efektivnější v organizaci a vývoji třídního boje.

Nižší volební výsledek KKE neruší základní přednosti naší strany, vybojované s velkým úsilím. Neruší to její sílu v odborech, v masových organizacích, v dělnickém, lidovém hnutí, mezi mládeží, její autoritu u dělnické třídy, důvěru lidí v každodenním boji, bez závislosti na tom, že to nebylo vyjádřeno ve volbách.

"V neštěstí se pozná přítel"

Takovým způsobem síly, které se otevřeně nebo skrytě snaží svévolně vykládat výsledky voleb, aby podkopali strategii a taktiku KKE a také její úlohu v mezinárodním komunistickém hnutí, budou revolucionáři komunisty a dělnickou stranou kriticky zhodnoceny.

Sil, které vládnou kapitalistickému systému, je nadbytek. Lidem jsou však potřebné komunistické strany, skutečně komunistické strany, které nebudou spravovat kapitalistické barbarství ve jménu "levicové vlády" a realistického smíření s negativním, vzájemným poměrem sil. V takovém případě začnou síly kapitálu fungovat bez překážek, drahocenný čas bude ztracen a dělnická třída a lidové vrstvy za to drazě zaplatí.

**Zdroj: inter.kke.gr
Překlad KSM**

NĚMECKÝ MINISTR OBRANY PŘIPRAVUJE ARMÁDU NA NASAZENÍ V OPERACÍCH V CELÉM SVĚTĚ

V sobotu 30. 6. 2012 uvedl ministr obrany SRN za CDU/CSU Thomas de Maiziére, bývalý vedoucí sekretariátu kancléřky Merkelové, v rozhovoru pro německý rozhlas, že německá armáda by v podstatě mohla vést vojenské operace kdekoliv ve světě. Kritérium pro takové intervence by mělo být založeno na tom, jak vysokou cenu bude mít zasazení armády v termínech "finance a krev" a na zvýšení mnoha dalších faktorů. "Nemůžeme jednoduše prohlásit, že to není naše věc, (minéna

zřejmě současná situace ve světě) to skončilo v roce 1990, nyní se použití armády stalo součástí naší úlohy, která se stala vedoucí mocností ve světě, vyplývá z toho i povinnost plnit mezinárodní závazky, i když k tomu nejsme nuceni," pokračoval ministr. Dále se pak zmínil o potřebě veřejné diskuse k těmto otázkám s cílem dosáhnout podpory pro agresivní zahraniční politiku německé vlády v rámci NATO.

V této souvislosti de Maiziére přivítal poslední projev byva-

lého luteránského pastora a bojovníka s komunismem Joachima Gaucka, který přednesl v Akademii generálního štábu Bundeswehru, ve kterém vyzýval Němce, aby byli připraveni obětovat za Německo dokonce svůj vlastní život.

Poslední vystoupení ministra obrany i prezidenta byla zaměřena na očistění reputace armády a rehabilitaci militarismu v Německu. Oba se pokoušejí překonat hluboký odpor Němců k válkám a prosadit příznivý pohled na militarismus mezi určitý-

mi vrstvami obyvatelstva a získat jejich podporu pro remilitarizaci společnosti a v souladu s tím i restrukturalizaci Bundeswehru, zaměřenou na jeho přeměnu v mohutnou intervenční sílu.

Nezapomínejme, že tento proces probíhá za podpory všech politických stran dlouhou dobu s vyloučením jakékoliv veřejné diskuse a již přinesl pro německou i světovou reakci pozitivní výsledky. Podstatných změn v reorganizaci armády, včetně jejího přezbrojení, má být dosaženo již v roce 2013.

Hlavním cílem reformy je dosáhnout "intervenční" připravenosti a zvýšení efektivity bojové činnosti ozbrojených sil. Vzorem jsou Spojené státy, které jsou schopny okamžitě vyslat své intervenční jednotky do kteréhokoliv místa na světě.

Ministerstvo obrany zdůrazňuje, že to, co probíhá v armádě, není pouze organizační reforma.

Na svých webových stránkách uvádí, že nejde pouze o strukturální změny a postupy, "má se jednat především o získání nového pochopení sama sebe."

Svou účastí ve válkách proti Jugoslávii a Afghánistánu se již dávno původní obranný charakter Bundeswehru změnil, dosud však německá vláda odmítala veřejně přiznat tyto akce jako válečné a kryla je plněním povinností v rámci NATO a OSN. Německá buržoazie čekala téměř 70 let na oslabení lidské paměti a teprve nyní se odhodlala narušit politické tabu a zahájila tak etapu přípravy na vojenskou intervenci v neomezeném rozsahu i s tím rizikem, že bude nucena čelit lidovému odporu.

Již letos učinil Bundeswehr zrušením vojenské základní služby a zavedením profesionál-

ní armády značný pokrok. Nejde o splnění požadavků na vysokou specializaci, ale podobně jako ve všech buržoazních armádách, o vyloučení možnosti vlivu progresivních politických názorů, které by mohly vyvolat odpor k vojenské službě, především k vyvražďování národů na územích, která potřebuje globální imperialismus pro loupení surovinného bohatství a úrodné půdy. Stav armády by se měly snížit zhruba na 185 000 profesionálních zabíjáků.

Změny se dotknou i velitelského sboru. Generální inspektor získá nové rozsáhlejší pravomoci v souladu s tak zvaným "Dražďanským dekretem" z března 2012, podle kterého budou poprvé v novodobých dějinách všechny druhy ozbrojených sil včetně jejich inspektorů podřízeny pouze jemu.

V blízké budoucnosti se stane generální inspektor vrchním velitelem všech druhů vojsk a budou mu podřízeny i všechny zahraniční vojenské mise. Takovou moc dosud neměl žádný velitel od roku 1945. I inspektoři jednotlivých druhů vojsk budou nyní působit nezávisle na ministerstvu obrany a zbaví se tak politické kontroly, což jim podle ministra obrany umožní, aby se stali skutečnými veliteli.

V prvních desetiletích po II. světové válce byla podobná struktura velení armády nemyšlitelná. Vzpomínky na armádu, jako "stát ve státě" a antidemokratické tradice německého důstojnického sboru byly příliš živé a podobný pokus by se tehdy setkal s lidovým odporem. Koncepce výstavby a přípravy Bundeswehru byly proto kryty předstíraným občanským dozorem.

Nyní bude i tato koncepce definitivně pohřbena. "Vytvoření nové vojenské kultury pro armá-

du znamená, že obavy z minulosti již nejsou tak významné, nyní nebudeme muset čelit podobným záhrobním argumentům a budeme moci dělat to co je oprávněné dnes a bude správné i v budoucnosti", deklaroval ministr.

Je evidentní, že smyslem ministerských komentářů je postupně odstranit všechny restriktce, které jsou sice oslabené, ale dosud platné pro německý militarismus a prosadit výstavbu ozbrojených sil, schopných účastnit se v plném rozsahu vojenských intervencí k prosazování zájmů německého imperialismu ve světě.

I když současná reforma zatím neumožňuje vzhledem k minulosti, ve které byl generální štáb Wehrmachtu obžalován Norimberským tribunálem jako zločinná organizace, vytvoření zcela nezávislého generálního štábu. Ale již jen tím, že byli inspektoři zbavení občanské kontroly i zvýšení pravomocí generálního inspektora naznačuje, že reforma umožňuje realizovat rozhodné kroky k vytvoření mocného vojenského velení, schopného působit nezávisle na demokratických institucích.

Reforma zahrnuje i dozbrojení, zaměřené na výběry špatně vyzbrojených sil odporu v Asii a Africe. Patří k nim projekt "Voják budoucnosti" zahrnující novou bojovou výzbroj, průzkumný a velící systém. Armáda rovněž zakoupila zatím 560 ks kvalitativně odlišných odstřelovacích pušek typu G-28 od firmy Heckler & Koch a 200ks pancéřovaných transportních vozidel. Nově nakupovaná výzbroj má sloužit ve válkách označených jako "asymetrické hrozby".

Zatím ani ministerstvo obrany ani Bundestag nehovoří o výdajích na reformu. Pouze Der

Spiegel odhaduje náklady na 1,3 miliardy eur.

S cílem ospravedlnit reformu realizuje resort obrany ideologickou ofensivu, vedenou ministrem de Maiziérem, na které se podílí i nový prezident Gauck, kombinovanou s propagační kampaní zaměřenou na německou mládež.

Na posledním "Dívčím dnu" (den, kdy jsou německé dívky a ženy vyzývány k tomu, aby si vyzkoušely "mužskou práci") patřila armáda k zaměstnavatelům nabízejícím nejvíce pracovních míst.

Reforma Bundeswehru probíhá bez odporu opozičních stran někdy dokonce s jejich souhlasem. Jejich představitelé sice vystupují s parciálními kriti-

kami týkajícími se detailů jako je rušení některých vojenských základen, otázek spojených s finančními náhradami po odchodu ze služby, ale nikoli se zásadními kritikami týkajícími se militarizace Německa. Někteří představitelé opozice, jako na příklad mluvčí SPD Rainer Arnold dokonce prosazoval, aby byl generální inspektor zbaven veškeré možné politické odpovědnosti za své aktivity. Strana Die Linke sice vznesla řadu námitek, ale nepřednesla ani jeden konkrétní návrh. Die Linke má v komisi obrany Bundestagu poslankyni Christine Buchholzovou, ta je však vázáná dodržováním státního tajemství.

Předposlední předchůdce Gaucka ve funkci prezidenta

Horst Köhler byl donucen k demisi v roce 2010, kdy otevřeně přiznal význam použití německých sil v Afghánistánu a uvedl, že pro exportně orientovanou zemi jako Německo je občas nezbytné nasadit armádu k ochraně jejich zájmů, představujících například bezpečnost obchodních cest...

Současná česká "elita" jása nad omluvou Joachima Gaucka při příležitosti sedmdesátého výročí vyvraždění Lidic. Jak by asi byl podobný typ omluvy přijat Afghánci nebo Srby?

Podle Svena Heymanna a Christopha Dreiera

Překlad: K. K.

NAIVITA NEBO ZÁMĚR?

V poslední době se objevuje v tak zvaném levicovém, zejména trockistickém tisku a na webových stránkách velké množství hodnocení neokolonizální imperialistické politiky USA, NATO a EU ve stylu: "Libye a Sýrie: Když se antiimperialisté pletou", ve kterých se většinou tvrdí, že imperialistické intervence do Libye a Sýrie jsou správné, protože je požadují síly, které autoři nazývají "revolučními". V podstatě jde o společný postoj liberálů, progresistů, těch kdo se sami prohlašují za socialisty a antiimperialisty. Česká levice, včetně komunistů, se k Američany vedenému boji za ovládnutí světového přírodního bohatství a zotročování světových lidových mas raději nevyjadřuje. (Snad kromě některých souhlasných stanovisek s politikou světového imperialismu, vyjadřovaných Ransdorfem nebo Charfem.) Je pravdou, že ekonomické sankce proti státům,

kteří se staly cílem imperialistické agrese, by v Evropském parlamentu prošly i bez souhlasu komunistických poslanců. Je však ošudné, když tyto sankce podpoří.

Alespoň komunisté by měli přijmout k této zločinné politice imperialismu jasný postoj. Pokud imperialistické státy zasahují do záležitostí států, které předem po dlouhou dobu označovaly za země s diktátorským režimem, ve kterých je potřeba nastolit klientský režim, který označují za pravou "demokracii", ospravedlňování takové intervence není pouze dílem jejich vládních agentur a korporativních médií. Do podpůrné propagační kampaně se okamžitě zapojují nejrozdílnější "levicové" a zdánlivě progresivní organizace a skupiny (při tom se nedá přesně určit, zda působí z vlastní vůle nebo pod vlivem tajných služeb) s šířením argumentů podporujících vojenskou intervenci a pro-

gresivně znějících analýz, používající liberálně-levicový jazyk.

Přestože "progresivní" argumenty podporující intervence vznikají daleko od mocenských center a zdánlivě nemají příliš širokou podporu ve vládnoucích kruzích, sehrávají významnou úlohu v imperialistické válečné politice. Tyto argumenty jsou totiž adresovány specifickému publiku, lidem, kteří jsou protiválečně a progresivně naladěni a příliš citliví na přímou militaristickou propagandu politických představitelů hlavních imperialistických států.

Šíření polopravd a lží o motivech intervence negativně ovlivňuje názory progresivních a mírových hnutí, která by normálně reagovala proti válečnému zásahu, a vede je k pasivitě. Tento druh propagandy se tak stává součástí boje imperialistických vlád o ovládnutí veřejného mínění.

V předvečer intervence nebo v jejím průběhu se "levicová hnutí" vytasí s různými druhy jejího objasňování, jejichž podstatou je tvrzení, že boj s imperialismem je obecně správný, ale v tomto případě usilují imperialistické státy o správnou věc a tvrdí, že jejich argumentace je správná a neortodoxní. K rozkrytí postupů a argumentů této pseudolevice je nezbytné vycházet z dlouhodobého sledování trendů vývoje imperialistických agresí. V průběhu invaze do Iráku získal tento trend specifický název "liberalismus stfěl s plochou dráhou letu (cruise missile)". Před 100 lety nazval Lenin tyto agrese "sociální imperialismem".

Demonstrace a opoziční hnutí nemusí být vždy progresivní

Pseudolevice při hodnocení vývoje v Sýrii stále opakuje totéž, co tvrdila loni o intervenci do Libye, že levice musí respektovat **žádosti syrských "revolucionářů"** o vyslání zahraničních vojsk a vyjádřit tak k nim reálnou solidaritu a podpořit jejich právo na sebeurčení. Tvrzení této "levice" vychází ze zásadní a naprosto vědomé lži, že libyjská i syrská ozbrojená opozice představuje skutečné revoluční síly. Toto vyhlané tvrzení, jednou akceptované, vede k celé řadě klamných závěrů.

Jaký je, či byl politický charakter "Národní přechodné rady", která vedla až do nedávných zmanipulovaných voleb tak zvané "libyjské revolucionáře" (z celého arabského světa a Evropy posbírané teroristy)?

Jaká byla jejich revoluční charakteristika? Kdo si kromě pseudolevice - zejména evropské - dovolí tvrdit, že hlavně americkými a evropskými zbraněmi vyzbrojená syrská opozice

je revoluční a vládní síly kontrarevoluční?

Při jakékoli analýze opozičního hnutí ve světě musí stát na prvním místě otázka jeho revolučnosti. To, že v některé zemi vyjdou imperialistickou propagandou ovlivnění lidé do ulic demonstrovat, neznamená, že jde o revolucionáře anebo progresivní hnutí. Není to ani v případě, že jde o protesty, zaměřené na řešení reálných sociálních a politických problémů. Buržoazii prezentující politické síly rutinně mobilizují část populace - převážně nespokojené elementy dříve privilegované "střední třídy" a některé vrstvy, jako jsou studenti, nezaměstnaní, deklasované živly a další, které se, ovlivněny lživými sliby, zapojují do prosazování nejen domácích, ale nyní i globálních pravicových programů.

Italští fašisté a němečtí nacisté využívali při svém nástupu k moci masové demonstrace a bojovné pouliční akce. Z počátku předstírali, že jejich akce nejsou zaměřené proti levicovým hnutím, ale proti buržoazně demokratickým vládám, které chtějí donutit k ústupkům a k poskytování určitých sociálních výhod dělnické třídě a pracujícím. Asi nikdo nebude považovat republikánskou "Tea party", organizující masové demonstrace v USA za revolucionáře.

Po svržení komunistických vlád v SSSR a dalších socialistických státech začaly americké administrativy rozvíjet celou řadu destabilizačních kampaní - "barevných revolucí". Většina z nich se uskutečnila v bývalých státech Sovětského svazu: "Růžová revoluce" v Gruzii, "Oranžová" na Ukrajině, "Tulipánová" v Kyrgyzstánu. Pokusy o podobné revoluce proběhly i v Bělorusku (2008) a letos v Rusku. Úspěšně či méně

proběhly podobné revoluce i v jiných zemích: "Cedrová" v Libanonu (2005), "Zelená" v Íránu (2009).

Barevné revoluce jsou obvykle vedeny sjednocenými proimperialistickými politickými osobnostmi, které se snaží využít k převratu nespokojenost některých společenských vrstev s rozpadem sociálně ekonomického systému, korupcí a politickou represí. Samotné revoluce zahrnují operace, zaměřené především na vyvolání rozporů v armádě a bezpečnostních silách a na intenzivní propagandistické kampaně proti stávajícímu režimu. Úspěch barevné "revoluce" závisí na stupni destabilizace země v okamžiku, kdy započnou pouliční demonstrace.

Množství účastníků protestů u většiny "revolucí" tvoří velmi malou část populace, nepředstavuje názory většiny a již vůbec ne zájmy dělnické třídy (tzv. sametová revoluce). Po pravdě řečeno, mnoho účastníků protestních demonstrací nepodporuje program pravice a mnohdy o něm nemá ani nejmenší představu a mnozí z nich, kdyby se s ním seznámili, by pravicový program, ze kterého přímo číší záměry imperialismu, odmítli.

Přesto imperialistická propagandní kampaň využívá protesty, bez ohledu na jejich rozsah, k postupnému prosazování změny režimu a vytvoření závislého státu (ekonomicky, politicky i vojensky). Imperialisté nejsou pitomci, dělají přesně to, co potřebují, a takové možnosti jim "demokratická" hnutí, zbavena vlivu pracujících a antiimperialistické opozice, poskytují.

Rekapitulace: revolucionáři a progresivní hnutí vycházejí z marxisticko-leninských zásad a z těchto pozic je potřeba provést politické hodnocení jejich aktivit.

I kdyby většina Libyjců a Syřanů podporovala imperialistickou intervenci - což je absolutně nepravděpodobné - neopravňovalo by to mezinárodní levicové síly, aby podporovaly imperialistickou intervenci.

Ti, kdo podporují "humanitární" imperialistické intervence, netrpí analytickou neschopností. To, co jim chybí, je revoluční rozhodnost postavit se imperialistické demonizační kampani.

Jaký je politický charakter syrských a libyjských "rebelů"?

Příklady výsledků barevných revolucí, fašistických a jiných ultrapravicových hnutí rozhodně vyvracejí představu, že demonstranti, disidenti a opozice (většinou vycvičená a dokonale vyzbrojená) jsou standardní revoluční síly. "Libyjská přechodná rada" - nyní vláda a "Syrská národní rada" přesně zapadají do modelu dřívějších nebo současných barevných revolucí.

Tyto skupiny založené americkými a evropskými tajnými službami mohou existovat pouze díky jejich trvalé podpoře a vojenské ochraně.

Jejich prohlášení vyzývající k přímému vojenskému zásahu proti vládě, které by jim umožnilo uloupit finanční prostředky, privatizovat ve prospěch nadnárodních monopolů veškerý lidový majetek, produktovody a zejména suroviny, předem zaručovaná prioritá diplomatických vztahů s USA a jejich spojenci a "normalizace" vztahů s Izraelem, hovoří za všechno a vyvracejí jakoukoliv pochybnost o třední a politické orientaci "vůdců revoluce".

Situace, která se vyvíjela v Libyi před zahájením bombardování, nesla všechny znaky neoliberalní barevné revoluce, navíc

byla důsledkem dlouhodobé koloniální nadvlády, které se Kaddáfímu nepodařilo odstranit, hlavně rozpory mezi na ropu bohaté východní části a chudším libyjským západem a hlavně v Kyrenaice probuzeným islámským fundamentalismem.

Připomeňme si, že nepokoje započaly demonstracemi v Benghází, paralelně s přechodem některých vysokých státních a vojenských funkcionářů (z mocenské neoliberální frakce) na stranu vzbouřenců, pro které založily britské a francouzské tajné služby "Národní přechodnou radu". Jakmile s pomocí agentů západních tajných služeb ovládli Benghází, vyvolali krvavé masakry, které započaly lynčováním černých Libyjců a subsaharských imigrantů, pracujících v Libyi jako námezdní dělníci. Postupně byli veřejně popraveni přívrženci Muammara Kaddáfího, jejich mrtvá těla se po měsíce povalovala v odpadcích na předměstích. Přes počáteční úspěchy nebyla tato kontrarevoluce bez vnější podpory schopna svrhnout progresivní Kaddáfího vládu. Imperialistické státy, prostřednictvím svých lokajských a dobře financovaných nevládních organizací typu Amnesty International a Human Rights Watch, začaly předem připraveného scénáře získávat a shromažďovat vyhané "důkazy" o zvrstvech režimu a předkládat je jako věrohodné "Radě OSN pro lidská práva" a "Radě bezpečnosti OSN". Na tomto základě pak dosáhli přijetí Rezoluce RB OSN číslo 1973 a realizovali tak v podstatě, alespoň podle nich naprosto "legální" dlouho připravovanou ozbrojenou intervenci. "Národní přechodná rada" pak pozvala do východních "osvozených" oblastí Libye republikánského senátora Johna McCaina, kterého přivítala s

transparenty: "USA - zde je pro vás nový spojenec v Severní Africe." Začala slibovat bezprecedentní přístup k loupění libyjské ropy a zemního plynu pod heslem "Konec Kaddáfího ekonomického nacionalismu".

Tragický slogan pro zemi, ve které její revoluční vůdce Kaddáfí zajistil nejvyšší životní úroveň v Africe právě v průběhu boje s imperialismem.

Světové socialistické a sociálně demokratické strany vystoupily se zmatenými hesly.

Že nejde o revoluci ale o reakční puč, nasvědčovaly již první akce vzbouřenců, rasistické vraždění, sliby předání finančních i surovinových zdrojů západnímu imperialismu i úspěšné volání po bombardování vlastní země.

Přes tato nezvratitelná fakta započaly mnohé tak zvané levicové strany vyjadřovat svou solidaritu s "revolucí" klamavě označující "Národní přechodnou radu" jako pouhou frakci v roztržitém "revolučním hnutí".

Zaslepená svou nenávistí k "diktátoru" Kaddáfímu, připojila se pseudolevice k imperialistické propagandě a společně s ní líčila puč jako lidovou a demokratickou revoluci.

Kromě několika výjimek se různé sociálně demokratické a socialistické strany nepostavily proti imperialistické vojenské intervenci do Libye a nyní zaujímají stejný postoj k tak zvané "syrské revoluci". (Nejmarkantnější jsou výzvy k vojenské podpoře pučistů předsedou francouzské Socialistické strany a prezidentem Francie Hollandem.) Strany bez kritiky přijaly legendu o "arabském jaru" a blížící se humanitární katastrofě. Dokonce i ti, kdo údajně odmítali intervenci, neu-

činili ani jeden praktický krok proti ní.

Kromě světového komunistického a dělnického hnutí, socialistických stran Venezuely a států ALBA, socialistická levice a zejména sociální demokracie jako celek nenašla v sobě sílu mobilizovat proti imperialistické intervenci do Libye a nyní zaujmají stejný postoj i k intervenci do Sýrie.

Nekritickým přijetím "arabského jara" a Západními médii šířených historek o blížící se humanitární katastrofě (de facto podpořila (záměrně?) upevnění imperialistické globalizace. Svými hesly "ANO" revoluci a "NE" imperialistické intervenci posílala zmatek v mírovém a protiválečném hnutí.

Tak zvaná "libyjská revoluce" naznačovala od samého počátku, že nejde o žádnou revoluci, ale o dlouho připravovanou záminku pro intervenci. O s u d t a k z v a n ý c h "revolucionářů" (arabských libyjských i zahraničních teroristů včetně al Kájdý) závisel pouze na vnější intervenci. Všichni aktéři libyjského konfliktu (libyjská vláda, lidové masy, které vystupovaly na podporu Kaddáfího režimu, pučisté i jejich imperialistické zázemí) si toho byli plně vědomi. Jediným, kdo pokračoval v tvrzení, že jde o "revoluci proti diktátorskému režimu Kaddáfího" byla tak zvaná socialistická a sociálně demokratická levice.

Po zahájení teroristického bombardování libyjských měst, vesnic, osad, dopravní i veškeré život zajišťující infrastruktury, včetně umělé vytvořených vodních zdrojů, ignorujíc masové protesty libyjského lidu proti intervenci a obranu suverenity země, světová pseudolevice podporovala propagandistická tvrzení, že jde o konflikt "lid

versus diktátor", že Kaddáfí nemá podporu lidových mas a lid volá po vnějším zásahu.

Pseudolevice dodnes tvrdí, že její postoje byly oprávněné. Puč, zorganizovaný tajnými službami Západu označuje za revoluci, jejíž součástí byl i zásah "revolučních - imperialistických armád NATO" a reakčních arabských států a podporuje akce zorganizované "Národní přechodnou radou", jako byly zfalšované volby a předání politické moci, nové vytvářené "zákonné vláde".

Dokonce i po zahájení bombardování pseudolevice opakovaně napadala i ty slaboučké protiválečné síly, které odsoudily zločinné nálety NATO za to, že se postavily proti "hrdiným libyjským revolucionářům", kteří zásah vnějších sil požadovali a bagatelizovala tak úsilí velmi oslabeného mírového hnutí.

Pseudolevice i nyní, kdy se potvrdilo, že jde o imperialistickou a koloniální intervenci opakující, že šlo o válku proti vraždícímu diktátorovi Kaddáfímu. Hrdinství Muammara Kaddáfího, stejně jako nyní hrdinství prezidenta Bašára Assada nám jasně ukazuje, že jsou to lidé, kteří podobně jako Stalin, svůj národ v boji neopustí a raději padnou, než by zradili. Nejsou všichni tak zvaní vůdci zrádci jako Gorbačov. Jsou i hrdinové jako Fidél a Raul Castrové, prezident Venezuely Hugo Chávez, Daniel Ortéga a to již nehovořím o Ernestu Guevarovi.

Uloupená revoluce?

Obecně lze prohlásit, že v době, kdy rakety s plochou dráhou letu Tomahawk a stíhací bombardovací letouny NATO začaly vraždit v Libyi, započaly všechny socialistické a sociálně demokratické strany ve světě tvrdit, že imperialismus ukradl

libyjskému lidu jeho revoluci.

Později některé z nich sice uznaly pravivostí až fašistický charakter libyjského puče, nicméně se snažily zdůraznit, že ke změně kurzu bylo lidové hnutí, jehož cílem bylo smetení diktátora, dotlačeno, a vynaložily veškeré úsilí k tomu, aby své původní tvrzení opakovaně potvrdily, bez ohledu na to, že kontrarevoluční charakter puče byl od počátku naprosto evidentní.

Národní přechodná rada byla od počátku proimperialistická a v souladu se svými instrukcemi, které obdržela od západních tajných služeb, byla zaměřena na využívání zanedbatelných rozporů, které bylo Kaddáfího vedení bez puče schopno vyřešit ve prospěch lidu. Šlo v podstatě o spory na okresní úrovni, které se nepodařilo vyřešit revolučním silám od roku 1969. (Nelze zapomenout, jak zvýšily útoky proti režimu po pádu SSSR a světové socialistické soustavy.)

Jak to bylo s lidovou podporou pučistů v Libyi?

Pseudolevice dodnes tvrdí, že letecké útoky na Libyi měly masovou podporu obyvatelstva. V podstatě totéž tvrdí v současnosti i o nutnosti podobného útoku na Sýrii. Socialistický francouzský prezident Hollande jde ve stopách agenta CIA Sarkozyho. Jde o zjevnou lež. Nikdy tomu tak nebylo. Nezapomeňme, že 1. 7. 2011, v období vrcholných náletů bombardérů NATO na Libyi, se konaly v Tripoliu masové demonstrace více než jednoho milionu Libyjců proti intervenci NATO.

Imperialistická a socialistická média se o protestech vůbec nezmiňovala, anebo pouze okrajově.

Zůstává nesporným faktem, že Libye pod vedením Kaddáfího měla naprosto zanedbatelné ozbrojené síly. Po zahájení raketových a leteckých útoků otevřel Kaddáfí sklady zbraní a munice, kterými vyzbrojil ty své přívržence, kteří poslechli jeho výzvu, aby se připravili na obranu své země proti zahraniční intervenci. Nikdo nemůže nyní vyvrátit, že alespoň v hlavním městě Tripoli se měl režim značnou lidovou podporu. Jak jinak by si mohl "protiřidový a nepopulární diktátor" dovolit podobný krok? O své popularitě a dobrém vztahu se svým lidem byl přesvědčen, jinak by se musel obávat, že zbraně budou obráceny proti němu. Nyní pseudolevice tvrdí, že nikoli imperialismus ale "libyjské revolucionáře" sehráli hlavní úlohu při svržení Muammara Kaddáfího. Již v době, kdy pod tlakem hlavních imperialistických mocností RB OSN přijala 17. 3. 2011 neblahou Rezolucí číslo 1973, byly libyjské teroristické kontrarevoluční skupiny na pokraji porážky. Síly oddané Muammaru Kaddáfímu rychle získávaly kontrolu nad celým územím a blížily se k centru vzpoury v Benghází. To jsou všechno fakta, která byla získávána západními tajnými službami prostřednictvím rozvědných satelitů i západními provládními žurnalisty a publikována v jejich tisku. Pučisty tak zachránilo pouze letecké bombardování sil NATO útoky řízených střel Tomahawk z amerických letadlových lodí a jaderných ponorek. Od počátku zahájení masakru civilního obyvatelstva v březnu 2011 začali libyjským, arabským a afghánským teroristickým skupinám včetně Al-Kajdy velet instruktoři z NATO, Kataru a Saudské Arábie. Instruktoři zajišťovali i upřesňování cílů pro bomby a rakety. Dobytí Tripolisu

pozemními silami bylo společnou akcí teroristů, podporovaných speciálními silami Británie, Francie a reakčních arabských států.

Socialistická a sociálně demokracická "levice" nyní dokonce tvrdí, že "Národní přechodná rada" byla proti bombardování a pozemní intervenci.

To, že NATO nenasadilo v Libyi vlastní pozemní síly, vyplývalo jednak z obav z neodůvodnitelných vlastních ztrát (podobně jako nyní v Sýrii) a hlavně z předem přijatého záměru: využít plně libyjskou odnož Al-Kajdy, jejíž bojovníci byli soustředěni v Kyrenaice a hlavně v Benghází, a arabské teroristické skupiny i speciální armádní komanda, po jejichž ztrátách nikdo v Evropě nepátral. Západní ozbrojené síly se vždy snažily a budou snažit minimalizovat ztráty svých vlastních armád a nasazují místo nich ty síly napadeného státu, které přešly na jejich stranu. Stačí vzpomenout vlasovce a později Vietnam, Afghánistán a Irák.

Vedení imperialistických států nikdy doopravdy nelitovaly ztráty vlastních sil. Pokud usilovala o malé ztráty, tak pouze proto, aby nevyvolaly protiválečné protesty, jako v době vietnamského konfliktu. (To je však dnes, v době profesionálních armád bezpředmětné.)

Tak zvaná levice došla až tak daleko, že dokonce tvrdí: Metody vedení války silami NATO a její výsledky jsou zcela v rozporu s tím co tvrdí autentická levice. V průběhu dodržování bezletové zóny, v souladu s rezolucí 1973 prý neuskutečnilo letectvo a námořnictvo NATO žádná masová bombardování civilních cílů, a je prý hloupot hovořit o libyjské dálnici smrti, masovém vraždění civilistů palbou z vrtulníků NATO atd. V

souvislosti s tím by si levicové a mírové světové hnutí mělo uvědomit, že pravdivé údaje o masakrech civilního obyvatelstva a životně důležité infrastruktury mu imperialistický tisk nesdělí. Stačí se však podívat na bombardovanou Syrta a mrtvolu zavražděného Kaddáfího.

Pseudolevice většinou tvrdí, že tak zvané kolaterální ztráty civilního obyvatelstva jsou hlavní příčinou, proč se antiimperialistické síly a hlavně autentická levice staví proti intervenci, jejímž cílem je pomáhat nastolit "spravedlivý, demokratický režim", což je možné pouze likvidací diktátora. Skutečné progresivní síly se musí vždy stavět proti této tvrzení a to dokonce i v případě, kdyby nebyl zavražděn ani jeden občan napadené země, což je v praxi nemožné. Musí ocenit a šířit poznatky o hrdinství vlastenců bojujících proti imperialismu a obhajujících nezávislost své vlasti. V Libyi zahájení agrese vyvolalo jednotu Libyjců. Začali se shromažďovat na prostorách, které byly nejvíce ohroženy nepřátelským bombardováním. V očích socialistů, sociálních demokratů a různých pseudolevicáků nepředstavovali tito lidé hrdiny, ale pro svou podporu diktátora si zasloužili zemřít.

Imperialismus je systém

Pseudolevice se nikdy nepokusila vysvětlit, jak je možné, že v případě Libye a Sýrie začaly imperialistické mocnosti podporovat revoluce.

Proč by měly tyto mocnosti podporovat skutečné revoluční hnutí, jestliže vývoj v jejich vlastních zemích spěje k fašistické diktatuře.

Podle těchto pseudolevicových sil je imperialistický systém pouze špatný výběr státní politiky

ky, který může být lehce přeměněn v dobrý.

Vůbec nehovoří o tom, že tento systém pokračuje ve svém úsilí o ovládnutí globálního trhu a všech surovinových zdrojů.

Jednou z hlavních podmínek realizace takového úsilí je likvidace všech vlád usilujících o nezávislost svých států, dokonce i takových, které pouze částečně blokují pronikání ropných gigantů a jiných, zisk hledajících korporací. Ovládnutí trhu a surovin nezávislých států je hlavní motivací intervencí a nikoli podpora revolucí.

Skutečná antiimperialistická opozice dokáže odhalit a postavit se proti jakékoli taktice imperialismu, kterou používá k podrobování nezávislých národů, ať

jde přímo o válečnou invazi, okupaci, bombardování nebo ekonomické sankce, financování páté kolony a jejich propagačních kampaní.

Zdálo by se, že v dějinách existuje pouze jeden případ, kdy se imperialismus spojil s pokrokovým režimem, aby zajistil jeho přežití, což je případ II.světové války. V průběhu let, které od ní uplynuly se však ukázaly právě záměry imperialismu, které se splnily rozbitím socialismu před více než dvaceti lety.

V současném imperialistickém světě vedeném Spojenými státy by si autentická levice a především komunisté měli připomenout, že neexistuje ani náznak možnosti, že by imperialistické mocnosti mohly podpořit

skutečné revoluční hnutí. Tento postup by byl v rozporu s logikou imperialistického systému.

Výsledkem "podpory revoluce" v Sýrii bude zřejmě to, k čemu již došlo v Libyi. Nová kompradorská vláda již rozdala všechen majetek, který před intervencí náležel libyjskému lidu nadnárodním ropným monopolům ConocoPhillips, Marathon, Hess Energy, Total, ENI, BP a dalším. Podle pseudolevice je vítězství libyjské páté kolony a pučistů, které nazývá revoluční, i likvidace nejprogressivnějšího systému v Africe krokem vpřed bez ohledu na desetitisíce mrtvých obránců nezávislosti, skutečných revolucionářů.

K. K.

VZKAZ ROMANA SMETANY KLAUSOVI A LANGEROVI

Ridič Roman Smetana, odsouzený k odnětí svobody na 100 dní za své politické vyjádření odporu vůči současnému establishmentu pomalováním předvolebních plakátů parlamentních politických stran, zareagoval na odmítnutí milosti od presidenta V. Klause následujícími slovy: "Od Václava Klause jsem milost stejně nechtěl. Já ho považuji za zloděje, je to člověk, který svým jednáním umožnil rozkradení země. Pomáhal zlodějům a z mého pohledu je to také zloděj".

Roman Smetana ukázal občanskou statečnost a zásadovost tvář v tvář státní moci a politickým silám, jejichž zkorumpovanost dorostla do takových rozměrů, kdy se politický klientelismus, prorostlost politických stran, státních struktur a (tajně) policie s organizovaným zločinem staly charakterovým rysem

současného systému státní moci. Uvěznění Romana Smetany, které vyvolalo u veřejnosti odpor, je názornou lekcí všem, jak státní moc trestá odnětím svobody vyjádření politického názoru, zatímco šibfí tunelující desítky a stovky milionů korun ze státního rozpočtu na účty spřátelených soukromých firem jako je například Alexander Vondra (ODS) a jemu podobní se dále veesele vysmívají lidem z televizních obrazovek.

Smetana byl po více než měsíčním věznění 24. května podmíněčně propuštěn na základě rozhodnutí Nejvyššího soudu, ovšem hrozba jeho dalšího uvěznění zatím stále trvá. Ihned poté, co opustil zdi olomoucké věznice, poslal Roman Smetana následující SMSku Ivanu Langerovi, jenž byl v době pomalování plakátů politických stran vůdcem olomoucké ODS a jehož man-

želka Smetanu odsoudila: "Zdravím tě Ivane, jsem opět na svobodě, bohužel doba mého věznění byla příliš krátká na nápravu. Snad se tě nedotklo tykání, ale vězni si tykají běžně, tak alespoň víš, do čeho půjdeš. Pozdravuj ode mne svou paní. Roman Smetana".

Občanská nespokojenost roste, jak ukázala více než stotisícová protivládní demonstrace 21. dubna, na níž byl Roman Smetana zatčen. A arzenál masmediálního formování veřejného mínění a ideologických aparátů státu od školních osnov, přes Úřad pro studium totalitních režimů až po širokou paletu antikomunistických "nevládních" organizací začíná mít potíže při zakrývání zkorumpovanosti veřejné moci a podstaty sociálně-ekonomického systému, z něhož tato moc vychází.

Mám zájem:

- o více informací o KSM
- o předplatné měsíčníku MLADÁ PRAVDA (na poštovné solidárně posílám.....Kč)
- být distributorem kusů MLADÉ PRAVDY
- o pravidelné informování o aktivitách KSM
- e-mailem SMS
- pravidelně dostávat aktuální letáky a plakáty KSM
- o zkontaktování s nejbližším klubem nebo aktivistou KSM
- přidat se ke KSM

Jméno a příjmení: _____

Adresa: _____

_____ Věk: _____

Mobil: +420 / _____

E-mail: _____ @ _____

KSM

va
přidej se!

KOMUNISTICKÝ SVAZ MLÁDEŽE

člen Světové federace demokratické mládeže

Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1
ksm@ksm.cz http://www.ksm.cz

MLADÁ PRAVDA

Zaregistrováno MK ČR E 7952 * 1212-3218
Vyšlo v září 2012

Šéfredaktor: CMU

Redakční rada: CMU, MKR, OKA, RGO

Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů